

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Milana Taubera ve věci

žalobce

V. B.

zastoupen advokátem Mgr. et Bc. Filipem Schmidtem, LL.M.
se sídlem Ověnecká 78/33, Praha 7

proti

žalované

**Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech
pobytu cizinců**

se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 8. 2015, č.j. MV-94146-3/SO-2015

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 19. 3. 2015, č.j. OAM-1634-17/ZR-2013, kterým byla dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zrušena platnost žalobcova povolení k trvalému pobytu a dle § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců mu byla k vycestování z území stanovena lhůta 30 dnů od okamžiku, kdy rozhodnutí nabude právní moci.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalované

2. Žalobce v podané žalobě nejprve v obecné rovině namítal nesprávný výklad § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců a rovněž ustanovení § 3, § 2 odst. 3 a § 50 odst. 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“) týkající se zjišťování skutkového stavu a dokazování, vytkl žalované, že se v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nevypořádala se všemi odvolacími námitkami dle § 68 odst. 3 správního řádu, a dále porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod (dále jen „Úmluva“).
3. S odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2009, č.j. 4 As 19/2009 – 103 správním orgánům vytkl, že nevyložily neurčitý právní pojem „závažné důvody“ obsažený v § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců a neaplikovaly jej na případ žalobce. Konstatoval, že důvody jeho nepřítomnosti na území České republiky byly závažné a odpovídají důvodům, které jsou v zákoně o pobytu cizinců uvedeny. Vysvětlil, že jeho manželka s dítětem odjela v roce 2011 z České republiky na Ukrajinu s úmyslem žít tam. Žalobce byl nucen ji následovat, aby tak mohl vyřešit rodinné problémy.
4. Namítal nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí pro absenci hodnocení důvodu nepřítomnosti žalobce spočívající v probíhajícím rozvodovém řízení a řešení péče o nezletilé dítě.
5. Taktéž namítal nesprávné hodnocení důkazů týkající se jeho zdravotních problémů. Byl přesvědčen, že prokázal existenci zdravotních problémů po dobu 5 měsíců, neboť z předložených lékařských zpráv vyplývá, že léčba poranění hlavy trvala 1 měsíc a rekonvalescence kolene 4 měsíce. Navíc závažných důvodů pro pobyt mimo území České republiky může být více a jejich délky lze sčítat. Poukázal na to, že z rozhodnutí nevyplývá, z čeho správní orgány dovodily, že zdravotní problémy žalobce nebyly závažné. Měl za to, že pokud správní orgány měly pochybnosti ohledně závažnosti zdravotního stavu, měly přistoupit k jeho výslechu.
6. Nesouhlasil se závěrem správních orgánů, že čestné prohlášení otce žalobce o zabavení cestovního dokladu není dostatečný důkazní prostředek. Správní orgány odmítnutí čestného prohlášení řádně nezduvodnily, přičemž poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2014, č.j. 9 Afs 139/2003 - 30. Tvzení žalobce a jeho otce

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

byla konstantní a byly předloženy důvody, pro které nemohl získat potvrzení o zadržení dokladu od ukrajinské policie.

7. Zdůraznil, že hodnocení důkazů správními orgány bylo vnitřně rozporné a nezákonné, neboť setrvání v zahraničí pro rozvodové řízení a péči o nezletilé dítě a zdravotní problémy, byly v řízení prokázány. Bylo na správním orgánu, aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalobce nenesl důkazní břemeno v řízení, neboť bylo zahájeno z moci úřední.
8. Namítal, že v souladu s čl. 8 Úmluvy měly správní orgány posuzovat dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Správní orgány však nezohlednily, že žalobce na území České republiky vede soukromý a rodinný život, pobývá zde od 4 let s celou rodinou; rodinní příslušníci mají na území České republiky povolen trvalý pobyt; žalobce je zde plně integrován, mluví plynule česky, má zde pracovní zázemí a přítelkyni. Odmítl argumentaci, že by mohl získat jiné pobytové oprávnění, neboť mu bylo správním orgánem I. stupně řečeno, že mu vízum strpění ani pobytové oprávnění za účelem sloučení zřejmě nebude uděleno.
9. Žalobce navrhl soudu, aby zrušil žalobou napadené rozhodnutí a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.
10. Žalovaná ve vyjádření k žalobě ze dne 15. 10. 2015 uvedla, že z § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců zřetelně vyplývá, že závažnými důvody jsou okolnosti, které cizinci objektivně znemožňují cestovat, nebo alespoň obsahují silný prvek pochopitelnosti a omluvitelnosti. Žalovaná hodnotila, zda tvrzené důvody skutečně znemožňovaly žalobci cestování, a v žalobou napadeném rozhodnutí uvedla, jak hodnotila zjištěné skutečnosti a jakými úvahami se řídila při aplikaci dané právní normy.
11. Odmítla, že by rozvodové řízení a péče o nezletilé dítě byly okolnostmi objektivně bránící v cestování, neboť žalobce nežil se svým synem ve společné domácnosti, pouze ve stejném městě, a zjevně o něj tedy každodenně nepečoval. Za nelogické označil tvrzení žalobce, že si s dítětem chtěl utvořit pevné pouto, neboť syna v jeho třech letech opustil a odcestoval zpět do České republiky, kde žije bez syna. K rozvodovému řízení žalovaná konstatovala, že žalobce tento důvod nikterak časově nevymezil a jeho trvání nedoložil. Upozornila, že rozvodové řízení může trvat několik měsíců, avšak spočívat může toliko v několika jednodenních jednáních.
12. Uvedla, že léčení kolene sice mohlo být nepříjemné, avšak nebylo prokázáno, že by objektivně znemožnilo žalobcovo odcestování. Za relevantní považovala toliko takové zdravotní důvody, které vyústí v hospitalizaci, pracovní neschopnost nebo klid na lůžku. Skutečnost, že léčení netrvalo dostatečně dlouho, a nemohlo tak mít vliv na rozhodnutí, bylo pouze podpůrnou argumentací.
13. Vysvětlila, že přestože se jednalo o řízení vedené z moci úřední, nezabývá to žalobce povinností svá tvrzení prokázat. Žalobce však hodnověrně neprokázal, že by mu byl cestovní doklad zadržen, a ani nespecifikoval, který policejní orgán měl jeho cestovní doklad zadržet. Čestné prohlášení otce žalobce nepovažovala za hodnověrný důkaz s ohledem na komentářovou literaturu k § 53 odst. 5 správního řádu, dle kterého čestné prohlášení účastníka řízení je použitelné pouze, stanoví-li tak zvláštní zákon.
14. Konstatovala, že zrušení platnosti žalobcova povolení k trvalému pobytu není nepřekonatelnou překážkou mezi žalobcem a Českou republikou, jelikož může požádat o

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

nižší pobytový status, například o zaměstnaneckou kartu, kterou by velmi pravděpodobně získal, vzhledem k tomu že se nedopustil obcházení zákona a nenarušil veřejný pořádek. Žalobou napadené rozhodnutí tudíž nemůže zasáhnout do vazeb žalobce na území České republiky, přičemž žalobce má evidentně vazby i na území domovské vlasti, zná tamní jazyk i realie.

15. Žalovaná navrhla soudu, aby nedůvodnou žalobu zamítl.
16. V doplnění vyjádření k žalobě ze dne 2. 12. 2015 žalovaná poukázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, č.j. 9 Azs 218/2015-51, dle kterého se v řízeních dle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců přiměřenost dopadů rozhodnutí neposuzuje.
17. Na ústním jednání právní zástupkyně žalobce setrvala na svém procesním stanovisku. Připustila, že žalobce pobýval více než 12 měsíců na Ukrajině. Zdůraznila, že se tak stalo ze závažných důvodů. Zopakovala, že správní orgány zásadně v dané věci pochybily i tím, že nehodnotily přiměřenost žalobou napadeného rozhodnutí vůči žalobci, čímž porušily i § 2 odst. 1 správního řádu.
18. Právní zástupkyně žalobce soudu krátkou cestou předložila k důkazu živnostenské oprávnění otce žalobce, čímž prokazovala pracovní činnost otce žalobce, jemuž žalobce v práci vypomáhal. Dále soudu doložila pracovní smlouvu žalobce z dubna 2018, již prokazovala, že žalobce vykonává pracovní činnost i samostatně. Soudu předložila i potvrzení o zajištění ubytování žalobce, ze kterého vyplývá, že žalobce bydlí společně se svými rodiči. Soud tyto listiny k důkazu konstatoval a poté je na žádost právní zástupkyně žalobce vrátil žalobci krátkou cestou zpět.
19. Žalovaný se podáním ze dne 3. 5. 2018 z nařízeného ústního jednání ve věci omluvil a souhlasil s jednáním bez své účasti.

III.

Obsah správního spisu

20. Dne 19. 7. 2013 obdržel správní orgán I. stupně sdělení Generálního konzulátu České republiky ve Lvově ze dne 15. 7. 2013, dle kterého příslušný konzulární referent při pohovoru s žalobcem zjistil, že žalobce pobývá na Ukrajině od odcizení svého cestovního dokladu v České republice, tj. od roku 2011.
21. Oznámením ze dne 25. 7. 2013, č.j. OAM-1634-2/ZR-2013 zahájil správní orgán I. stupně se žalobcem řízení ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců z důvodu, že žalobce pobýval mimo území států Evropské unie nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců. Součástí oznámení bylo poučení o tom, že žalobce má povinnost dle § 52 správního řádu označit důkazy na podporu svých tvrzení.
22. Ze sdělení Krajského ředitelství Policie hl. města Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend ze dne 1. 8. 2013 vyplývá, že dne 1. 8. 2013 byla na adrese bydliště žalobce provedena pobytová kontrola, přičemž bylo zjištěno, že žalobce přicestoval do České republiky dne 28. 7. 2013 a že manželka a syn žalobce jsou na Ukrajině.
23. Z vyjádření žalobce k zahájení správního řízení ze dne 26. 8. 2013 vyplývá, že žalobce odjel na Ukrajinu v listopadu roku 2011 kvůli probíhajícímu rozvodovému řízení a kvůli řízení o péči o nezletilého syna. Žalobce na Ukrajině nežil ve společné domácnosti s manželkou a

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

synem, avšak žil ve stejném městě, aby byl se synem v kontaktu a vychovával jej, snažil se o vytvoření nejtěsnějšího kontaktu se synem, než odcestuje zpět do České republiky. Uvedl, že dne 1. 1. 2012 utrpěl zranění hlavy, jehož léčba trvala několik měsíců. V únoru roku 2013 byl svědkem vyloupení domu, přičemž ukrajinská policie mu po dobu vyšetřování zajistila cestovní doklad. Na území České republiky tak přicestoval až dne 27. 7. 2013.

24. Žalobce v podání ze dne 31. 7. 2014 uvedl, že nemůže doložit potvrzení o zajištění cestovního dokladu, neboť ukrajinská policie mu takové potvrzení nechce vydat. Doložil jen čestné prohlášení svého otce ze dne 31. 7. 2014, dle kterého nebylo možné potvrzení ukrajinské policie o zadržení žalobce cestovního dokladu získat a dle kterého byl cestovní doklad žalobce zadržován po dobu 6 měsíců. Dále předložil nepřeložené kopie lékařských zpráv.
25. Správní orgán I. stupně nechal přeložit žalobcem doložené lékařské zprávy. Z lékařských zpráv zjistil, že žalobce se s bolestmi hlavy, pocitem těžkosti v hlavě, s bolestí v šíji a zhoršením paměti, obrátil dne 4. 1. 2012 na neurologa, neboť dne 1. 2. 2012 (správně 1. 1. 2012, pozn. soudu) upadl. Dále měl žalobce odřeniny a lehké periorbitální hematomy. Žalobce byl ode dne 5. 1. 2012 hospitalizován v nemocničním léčení, dne 10. 1. 2012 byl vyšetřen neurologem, který konstatoval neúplné remise.
26. Dne 19. 3. 2015 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí č.j. OAM-1634-17/ZR-2013, kterým byla dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců zrušena platnost žalobce povolení k trvalému pobytu a dle § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců mu byla k vycestování z území stanovena lhůta 30 dnů od okamžiku, kdy rozhodnutí nabude právní moci. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán I. stupně upozornil, že žalobce byl oprávněn pobývat na území České republiky na základě povolení k trvalému pobytu ze dne 18. 9. 2008, č.j. CPPH-063115/CI-2008-60, přičemž mimo území států Evropské unie pobýval minimálně od 25. 11. 2011 do 26. 7. 2013. Konstatoval, že zde není sporu o tom, že žalobce pobýval mimo území České republiky po dobu delší než 12 měsíců. Správní orgán však nesouhlasil s žalobcem tvrzenými závažnými důvody, jenž jej k pobytu mimo území České republiky měly opravňovat. Konkrétně žalobce jako závažné důvody uvedl rozvodové řízení; péče o syna; zabavení pasu; a úraz hlavy. Správní orgán I. stupně dospěl k názoru, že péče o syna s cílem vytvoření lepšího vztahu nemohla být takovýmto důvodem, neboť žalobce mohl pobývat na území států Evropské unie a později skutečně odcestoval na území České republiky. Ke zranění hlavy poukázal na to, že z lékařských zpráv nevyplývá, že by musel být žalobce dlouhodobě léčen, neboť měl pouze odřeniny a lehké periorbitální hematomy, jeho léčba tak probíhala v rádech dnů na počátku roku 2012. Žalobce nadto ani originál lékařské zprávy nedoložil. K šestiměsíčnímu zadržování dokladu (od února 2013) policejními orgány na Ukrajině uvedl, že i kdyby tento důvod vzal v úvahu, přesto by pobyt žalobce mimo státy Evropské unie byl delší než 12 měsíců. Správní orgán I. stupně proto uzavřel, že byly naplněny podmínky zrušení oprávnění k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť ze strany žalobce nebyla doložena vyjádření, z nich by byly patrné důvody jeho nepřítomnosti na území, a vzhledem k tomu, že rozhodoval dle daného ustanovení, nepřislušelo mu zabývat se dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.
27. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání ze dne 14. 4. 2015, které doplnil podáními ze dne 28. 4. 2015, 27. 5. 2015 a ze dne 24. 6. 2015, v nichž argumentoval obdobně jako v podané žalobě. Žalobce předložil žalovanému čtyři

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

potvrzení z Polikliniky Rachivské okresní nemocnice ze dne 12. 6. 2015, dle kterých byl žalobce od 4. 1. 2012 do 4. 2. 2012 na vyšetření (lечение) v ordinaci neurologa s diagnózou „uzavřené traumatické poranění mozku, otřes mozku“; od 3. 4. 2012 do 25. 5. 2012 byl na vyšetření (lечение) v ordinaci traumatologie s diagnózou „přetržení vnější boční šlachy pravého kolena, hemartóza“; od 16. 11. 2012 do 21. 12. 2013 a také od 5. 3. 2013 do 12. 4. 2013 byl na vyšetření (lечение) v ordinaci traumatologie s diagnózou „post-traumatická osteoartritida pravého kolenního kloubu se značným syndromem bolesti“.

28. O odvolání žalobce rozhodla žalovaná dne 20. 8. 2015 žalobou napadeným rozhodnutím. V odůvodnění uvedla, že se zcela ztotožnila se závěry správního orgánu I. stupně ohledně neprokázání závažných důvodů nepřítomnosti žalobce na území Evropské unie ve smyslu § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Konstatovala, že žalobce byl mimo území České republiky minimálně 20 měsíců, tj. od listopadu 2011 do 28. 7. 2013. Z lékařských potvrzení žalovaná zjistila, že žalobce byl léčen s poraněním hlavy, přičemž léčba trvala 1 měsíc; dále byl léčen s pravým kolenem po dobu 4 měsíců. Uvedla, že z lékařských potvrzení nevyplývá, jak omezující bylo onemocnění kolene. Jelikož jej žalobce zmínil poprvé až v odvolání, dovodila, že pokud by léčení kolene žalobce po dobu 4 měsíců vyřadilo z běžného života, jistě by jej zmínil už dříve. Poukázala na to, že žalobce ani netvrdil, že by jej problémy s kolenem omezovaly při cestování, neboť tyto účinky přisuzoval pouze úrazu hlavy a zabavení cestovního dokladu. I kdyby však léčení kolene žalobce omezovalo v cestování, vzhledem k délce léčby by nemohlo mít vliv na posouzení věci. Důvod spočívající v zabavení cestovního dokladu doložil žalobce toliko čestných prohlášením otce, které žalovaná nepovažovala za dostatečný důkazní prostředek, přičemž odkázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013, č.j. 5 As 64/2011-6. Na závěr žalovaná uvedla, že z dikce § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců nevyplývá povinnost správních orgánů posuzovat přiměřenost rozhodnutí na rozdíl od § 77 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Dodala však, že zrušení platnosti žalobcova povolení k trvalému pobytu nestaví mezi Českou republiku a žalobce nepřekonatelnou bariéru, neboť žalobce může požádat o nižší pobytové oprávnění, které by mu bylo pravděpodobně uděleno, a nadto žalobce má zjevně vazby i v domovské zemi, zná tamní jazyk i realie.

IV.

Posouzení žaloby

29. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“)).
30. Žaloba není důvodná.
31. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
32. Podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec pobýval mimo území států Evropské unie nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců, pokud nebyla odůvodněna závažnými důvody, zejména těhotenstvím a narozením dítěte, závažným onemocněním, studiem nebo odborným školením anebo pracovním vysláním do zahraničí.

33. Podle § 50 odst. 3 věta druhá správního řádu v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.
34. Podle § 52 správního řádu účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.
35. Soud nejprve konstatuje, že mezi účastníky řízení není sporu o tom, že žalobce byl nepřetržitě od listopadu 2011 do 27. 7. 2013, tedy více jak 12 měsíců, mimo území států Evropské unie. Tato skutečnost vyplývá rovněž z vyjádření žalobce ze dne 26. 8. 2013 a z doplnění odvolání ze dne 28. 4. 2015 a ze sdělení Generálního konzulátu České republiky ze dne 15. 7. 2013.
36. Žalobce jako závažné důvody překročení doby pobytu 12 měsíců mimo Českou republiku uvedl rozvodové řízení; řízení o péči o nezletilého syna; zdravotní problémy spojené s úrazem hlavy a léčení kolene; nezákonné šestiměsíční zabavení pasu ukrajinskou policií.
37. Soud poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č.j. 9 Azs 288/2016-30, který v bodě [34] odůvodnění rozhodnutí konstatoval, že *„Správní orgán je tak v řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu povinen umožnit cizinci sdělit, jaké důvody jej vedly k nepřítomnosti na území členských států Evropské unie, a v případě sdělení těchto důvodů prověřit, zda nespadají pod neurčitý právní pojem „závažné důvody“, jehož obsah zákon přibližuje demonstrativním výčtem.“*, a dále v bodě [37] odůvodnění rozhodnutí, že *„Správní orgán má však povinnost zkoumat všechny podmínky zmíněné v § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, tj. i existenci či neexistenci závažných důvodů k nepřítomnosti cizince na území členských států Evropské unie, k čemuž musí poskytnout možnost cizinci uvést tvrzení.“*
38. Za nezbytné považuje soud uvést, že přestože v dané věci bylo řízení zahájeno z moci úřední, nelze kategoricky učinit závěr o tom, že veškerá procesní aktivita leží toliko na straně správních orgánů. Správní orgán je povinen zjišťovat skutečnosti ve prospěch i v neprospěch žalobce, je to však pouze žalobce, kterému je známo, z jakých konkrétních důvodů se nad rámec zákonem stanovené doby na území států Evropské unie nezdržoval. Správní orgán má povinnost umožnit žalobci, aby tvrdil existenci závažného důvodu, pro který se nezdržoval více jak 12 měsíců nepřetržitě na území států Evropské unie. Účastníci řízení přitom jsou povinni navrhnout důkazy na podporu svých tvrzení dle § 52 správního řádu, přičemž na tuto povinnost nelze rezignovat ani v případě řízení zahájeném z moci úřední. Správní orgány totiž bez aktivního přístupu žalobce nemohou vyhledávat důkazy o důvodech nepřítomnosti žalobce na území států Evropské unie a v tomto smyslu doplňovat spisový materiál o další skutková zjištění (srov. obdobně rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 10. 5. 2017, č.j. 3 A 127/2015-38 a dále rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, č.j. 9 Azs 218/2015-51). V nyní projednávané věci správní orgány umožnily žalobci, a to i v řízení odvolacím, aby dotvrdil existenci konkrétních závažných důvodů, které mu bránily v přicestování, a aby na jejich podporu navrhoval důkazy. O této povinnosti byl žalobce již ze strany správního orgánu I. stupně řádně poučen v oznámení o zahájení řízení ze dne 25. 7. 2013. Správní orgány se žalobcem tvrzenými závažnými důvody zabývaly a rovněž se zabývaly i žalobcem předloženými důkazy. S ohledem na uvedené tak soud nepovažuje důvodnou žalobní námitku spočívající v porušení § 50 odst. 3 správního řádu.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

39. K žalobní námitce nepřezkoumatelnosti a nesprávného právního posouzení závažnosti žalobcem tvrzených důvodů nepřítomnosti v České republice soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č.j. 9 Azs 306/2014-50, v němž byl neurčitý pojem „závažné důvody“ dle ustanovení § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců vyložen následujícím způsobem: „[18] Pojem „závažné důvody“ v rozebíraném ustanovení zcela jistě musí mít souvztažnost k cizinci, o jehož povolení k trvalému pobytu jde. Tuto souvztažnost však Nejvyšší správní soud chápe tak, že zde existuje určitá skutečnost (závažný důvod), která cizinci buď objektivně brání opustit zahraničí (např. povodeň), nebo která pro něj představuje svou povahou velmi silnou vnitřní motivaci setrvat v zahraničí nepřetržitě i po dobu překračující 12 měsíců. Že jde ve druhém zmíněném případě o velmi silnou motivaci, musí být objektivně pochopitelné.“.
40. Soud nepřisvědčil námitce nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí pro absenci hodnocení závažného důvodu nepřítomnosti žalobce spočívajícího v probíhajícím rozvodovém řízení a řešení péče o nezletilé dítě. Žalobce tvrdil, že se musel na Ukrajině nepřetržitě zdržovat, jelikož pečoval o nezletilého syna, neboť se snažil vytvořit si s ním pevné citové pouto, předtím než odjede zpět do České republiky. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí neshledal péči žalobce o syna na Ukrajině v době rozvodu a poté za závažný důvod nepřítomnosti žalobce v České republice ve smyslu § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně vysvětlil, že žalobcovo tvrzení o nezbytnosti jeho přítomnosti na Ukrajině s cílem vytvořit si lepší vztah se synem, zpochybnil sám žalobce svým následným odcestováním z Ukrajiny zpět na území České republiky. Přičemž žalovaná se s hodnocením těchto závažných důvodů ze strany správního orgánu I. stupně v žalobou napadeném rozhodnutí zcela ztotožnila. Soud připouští, že hodnocení tvrzeného závažného důvodu správními orgány je velmi stručné, avšak je z něj zřejmé, proč správní orgány tyto důvody nepovažovaly za závažné ve smyslu § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Soud k tomu dodává, že ze správního spisu vyplývá, že žalobce v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně, nikterak nespecifikoval, jak dlouho trvalo rozvodové řízení ani řízení péče o nezletilého syna a kromě péče o syna za účelem vytvoření citového pouta neuvedl jiný důvod, po který by musel po dobu trvání soudních řízení setrvat na území Ukrajiny. Rovněž tak na podporu svých tvrzení nepředložil jakékoli důkazy a toliko deklaroval připravenost bývalé manželky telefonicky dosvědčit, že se o syna staral, ačkoli s ním nežil ve společné domácnosti. Soud shrnuje, že žalobce v průběhu správního řízení a rovněž ani v řízení před soudem nepředložil důkazy, které by osvědčovaly jeho tvrzení a prokazovaly, že daná řízení na Ukrajině skutečně probíhala a že jejich vedení bránilo žalobci v tom, aby přicestoval na území České republiky. Soud proto shodně jako správní orgány dospěl k závěru, že důvod žalobce spočívající v nezbytnosti vytvoření citového pouta se synem na Ukrajině, za situace, kdy s ním ani nežil ve společné domácnosti a vrátil se o své vůli zpět na území České republiky, není objektivně pochopitelnou velmi silnou vnitřní motivací žalobce setrvat na Ukrajině.
41. Rovněž tak co se týče druhého žalobcem tvrzeného závažného důvodu jeho nepřítomnosti, spočívajícího ve zdravotních problémech, se soud ztotožnil se správními orgány učiněným hodnocením důkazů. Přestože soud nechce jakkoli bagatelizovat zdravotní obtíže žalobce, má za to, že z žalobcem předložených listin, tedy lékařských zpráv o úrazu hlavy a potvrzení o léčení úrazu hlavy v ordinaci neurologa a kolene v ordinaci traumatologie, nevyplývá, že by pro daná zranění musel setrvat na území Ukrajiny nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců. Z předložených listin totiž nelze učinit

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

jednoznačný závěr, že by zhoršený zdravotní stav žalobci znemožnil vycestovat po celou dobu pobytu na Ukrajině. Soud zjistil, že žalobce navštívil dne 4. 1. 2012 ordinaci neurologa se stížnostmi na bolesti hlavy, pocitem těžkosti v hlavě, s bolestí v šíji a zhoršením paměti, poté co dne 1. 1. 2012 upadl. Přestože byl žalobce vyšetřován a léčen v ordinaci neurologa od 4. 1. 2012 do 4. 2. 2012, z předložených listin nevyplývá, že by mu úraz hlavy bránil v cestování. Taktéž ani z lékařského potvrzení o tom, že žalobce byl léčen s onemocněním kolene, nevyplývá, zda dané onemocnění a léčba omezovaly žalobce takovým způsobem, že pro jejich existenci nebyl schopen přicestovat. Není sporu o tom, že žalobce měl zdravotní problémy s hlavou a kolenem, s nimiž se na Ukrajině léčil. Soud opakuje, že z žalobcem předložených listin nevyplývá, že by v důsledku těchto zdravotních obtíží byl omezen v možnosti cestovat a tedy přicestovat zpět na území států Evropské unie. Soud přitom nepochybně, že lze počítat délky několika závažných důvodů, v dané věci však žalobce neprokázal, že by mu jeho zdravotní problémy objektivně bránily opustit Ukrajinu. Tudíž žalobce neprokázal, že by jeho zdravotní problémy byly závažnými důvody ve smyslu § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.

42. Soud nepřisvědčil ani námitce žalobce, že doložil zabavení cestovního dokladu ukrajinskou policií, když předložil čestné prohlášení svého otce. Je pravdou, že tvrzení žalobce o tom, že mu byl v důsledku vyšetřování vykradení domu nezákonně zabaven cestovní doklad ukrajinskou policií, a proto nemohl potvrzení ukrajinské policie předložit, bylo v průběhu správního řízení i řízení před soudem konzistentní. Žalovaná však čestné prohlášení otce žalobce, jež mělo jeho tvrzení dosvědčovat, považovala za nedostatečný důkaz, přičemž správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že vzhledem k délce, po kterou mu měl být cestovní doklad zabaven, by doba pobytu žalobce mimo území států Evropské unie byla i tak delší než 12 měsíců, tedy tento důvod by sám o sobě nemohl mít na výsledek řízení jakýkoli vliv. Správní orgány se i tímto důvodem zabývaly velmi stručně, avšak jejich úvahu, že žalobce neměl zabaven cestovní doklad po tak dlouhou dobu, aby tím bylo možno ovlivnit výsledek řízení, považuje soud za zcela správnou (když z 20 měsíční nepřítomnosti na území států EU by po odečtení 6 měsíčního zadržení cestovního pasu, zbylo 14 měsíců). Soud uvádí, že shodně s žalovanou nepovažuje tvrzení žalobce o zabaveném cestovním dokladu v důsledku vyšetřování vykradení domu za prokázané. Žalobce nikterak nekonkretizoval, kdy přesně mu byl cestovní doklad zabaven, jakým policejním orgánem, kde a kdy se snažil získat potvrzení o zabavení cestovního dokladu a jak získal nový cestovní doklad. Rovněž nekonkretizoval a neprokázal, že byl ukrajinskou policií vyšetřován či v jakém trestním řízení byl v postavení svědka. Žalobcova tvrzení tak i v tomto případě zůstala toliko v obecné rovině a čestné prohlášení, v němž otec žalobce uvedl, že se mu přes známého policistu nepodařilo získat potvrzení o zabavení cestovního dokladu žalobce, jelikož se jednalo o nezákonný postup; nemohlo bez dalšího prokázat, že žalobce cestovní doklad po dobu šesti měsíců neměl, a nemohl tak na území států Evropské unie přicestovat.
43. Z výše uvedeného je zřejmé, že správní orgány nebyly povinny provést vlastní výklad neurčitého pojmu „závažné důvody“ dle ustanovení § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť jej podal Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 12. 3. 2015, č.j. 9 Azs 306/2014-50. Správní orgány byly toliko povinny se tímto výkladem řídit, což v dané věci učinily. Soud tak má právní posouzení věci správními orgány za správné, jelikož je v souladu s dotčenou zákonnou úpravou a také s judikaturou správních soudů.

44. Soud se neztotožnil ani s žalobní námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadených rozhodnutí pro nevypořádání se s odvolacími námitkami žalobce. Jednak žalobce tuto námitku uplatnil toliko v obecné rovině, když neuvedl, jaké konkrétní jím uplatněné námitky nebyly správními orgány vypořádány. Přičemž soud takového opominutí v žalobou napadených rozhodnutí nenalezl.
45. Soud nesdílí ani žalobní námitku týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Soud pouze opakuje, že možnosti správních orgánů zjišťovat informace z rodinného a soukromého života žalobce na Ukrajině a taktéž informace o jeho zdravotním stavu jsou značně omezené, neboť jsou závislé na kvalitě poskytnutých tvrzení žalobce. Pokud tedy měl žalobce zájem být ve správním řízení úspěšný, měl řádně tvrdit a prokázat důvody, které mu objektivně bránily v odcestování z Ukrajiny. Správní orgány přitom veškeré žalobcem tvrzené skutečnosti i doložené listiny posoudily a nelze jim vytýkat, že skutkový stav věci nebyl zjištěn úplně a bez jakýchkoliv pochybností, neboť nedostatečnost tvrzení a důkazní nouzi způsobil žalobce svým jednáním.
46. K námitce absence zkoumání zásahu žalobou napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života soud poukazuje na vyčerpávající rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č.j. 9 Azs 288/2016-30, ve kterém bylo vysloveno následující: „[33] Skutečnost, že zákonodárce do zákona výslovně nezakotvil nutnost zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, nepovažuje Nejvyšší správní soud za náhodnou. Nastavení podmínek pro zrušení trvalého pobytu dle daného ustanovení je totiž takové povahy, že nutně nevyžaduje korektiv v podobě zkoumání přiměřenosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Cizinec svým jednáním může zabránit nastoupení podmínek pro zrušení platnosti trvalého pobytu dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců tím, že přeruší svou nepřítomnost na území členských států Evropské unie tak, aby nešlo o nepřetržitou nepřítomnost po dobu delší než 12 měsíců. Jde o podmínku pro zachování platnosti povolení k trvalému pobytu, která je v zákoně již od 27. 4. 2006, tudíž tato podmínka nemůže být nikterak překvapivá. Při plánování svých cest mimo členské státy Evropské unie tak cizinci musí počítat i s touto podmínkou a své cesty přizpůsobit tak, aby nenaplnili důvody pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu uvedené v § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, pokud se chtějí uvedenému následku vyhnout.

[34] Před nepřijatelně tvrdými dopady dané ustanovení cizince chrání prostřednictvím toho, že nepřetržitá nepřítomnost cizince na území členských států Evropské unie delší než 12 měsíců není důvodem pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu tehdy, je-li nepřítomnost odůvodněna závažnými důvody. Správní orgán je tak v řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu povinen umožnit cizinci sdělit, jaké důvody jej vedly k nepřítomnosti na území členských států Evropské unie, a v případě sdělení těchto důvodů prověřit, zda nespadají pod neurčitý právní pojem „závažné důvody“, jehož obsah zákon přibližuje demonstrativním výčtem. Použití neurčitého právního pojmu umožňuje flexibilně reagovat na široké spektrum možných situací a jeho prostřednictvím lze zohlednit relevantní okolnosti řešeného případu, které se týkají nepřítomnosti cizince na území členských států Evropské unie.

[35] Zákonodárce prostřednictvím § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců nastavil podmínky pro povolení k trvalému pobytu tak, že k zachování platnosti daného povolení je nutno jej ve stanoveném rozsahu využívat. Jde o legitimní požadavek, k němuž mohl zákonodárce sáhnout. S ohledem na délku 12 měsíců nepřetržité nepřítomnosti, značně široké území v podobě území členských států Evropské unie, vůči němuž je nepřítomnost posuzována, a korektivu v podobě závažných důvodů pro nepřítomnost na tomto území lze konstatovat, že

podmínky pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu v § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců nejsou pojaty natolik přísně, aby bylo nutné je doplňovat o zkoumání přiměřenosti dle § 174a daného zákona.

[36] Zcela jistě se mohl zákonodárce rozhodnout do zákona vložit požadavek na zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců do soukromého a rodinného života. K tomuto kroku však u daného ustanovení nepřistoupil. Zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí dle zmíněného ustanovení do soukromého a rodinného není nezbytné ani z hlediska čl. 8 odst. 1 Úmluvy. Na základě § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců je možno platnost povolení k trvalému pobytu zrušit jen v případě faktického nevyužívání takového povolení nepřetržitě po dobu 12 měsíců, a to v situaci, kdy návratu na území členských států Evropské unie cizinci nebrání závažné důvody. Jde tak o postup samotného cizince, který se rozhodl, že se po dobu přesahující 12 měsíců dobrovolně zřekne osobního kontaktu s osobami na tomto území, a to navíc za situace, kdy mu musí být známy podmínky udržení platnosti povolení k trvalému pobytu vyplývající z daného zákonného ustanovení. Jak již bylo uvedeno v bodě [34] shora, samotný § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců má v sobě nastaveny takové podmínky pro svou aplikaci, které brání nepřijatelně tvrdým dopadům na cizince; jde o podmínky, které současně garantují dodržení čl. 8 odst. 1 Úmluvy.

[37] Nejvyšší správní soud může shrnout, že správní orgány nemají při rušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců povinnost prověřit přiměřenost dopadů svého rozhodnutí na základě § 174a daného zákona. Ani čl. 8 odst. 1 Úmluvy nevyžaduje posuzování podmínek pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců nad rámec kritérií zmíněných v daném zákonném ustanovení. Správní orgán má však povinnost zkoumat všechny podmínky zmíněné v § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, tj. i existenci či neexistenci závažných důvodů k nepřítomnosti cizince na území členských států Evropské unie, k čemuž musí poskytnout možnost cizinci uvést tvrzení.“.

47. Na základě výše uvedené judikatury dává soud za pravdu správním orgánům, že § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců neobsahuje podmínku zkoumání dopadu rozhodnutí do soukromého či rodinného života žalobce. Přičemž v dané věci není nutné přiměřenost ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců zkoumat s odkazem na čl. 8 Úmluvy, neboť zákonná úprava obsažená v § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců je již nastavena tak, že brání nepřijatelně tvrdým dopadům na cizince, čímž zaručuje dodržení čl. 8 odst. 1 Úmluvy. Správní orgány tak postupovaly v souladu se zákonem i mezinárodními závazky České republiky, když přiměřenost rozhodnutí neposuzovaly.
48. Žalovaná zároveň nad rámec svých povinností konstatovala na str. 4 žalobou napadeného rozhodnutí, že s ohledem na to, že žalobci nebyl vysloven zákaz pobytu a že se nedopustil obcházení zákona a nenarušil závažným způsobem veřejný pořádek, může požádat o jiné „nižší“ pobytové oprávnění, které mu bude pravděpodobně uděleno. Žalobce sice tvrdil, že mu bylo ze strany správního orgánu I. stupně sděleno, že pobytové oprávnění za účelem sloučení rodiny a vízum strpění nemůže získat, avšak i tato tvrzení žalobce zůstávají toliko v obecné rovině, žalobce je nikterak nedoložil a dle názoru soudu by ani nemohla ovlivnit danou úvahu žalované. Zákon o pobytu cizinců totiž dává cizinci kromě uvedených druhů a účelů pobytového oprávnění i další druhy a účely pobytu, o které by mohl žalobce případně požádat (například zaměstnanecká karta nebo dlouhodobý pobyt za účelem podnikání). Žalovaná současně uvedla, že žalobce má vazby na Ukrajině, zná jazyk i realie,

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

přičemž soud dodává, že žalobce sice tvrdil, že veškeré jeho zázemí se nachází na území České republiky, zcela však pominul, že se na Ukrajině nachází jeho bývalá manželka s nezletilým synem. S ohledem na uvedené skutečnosti soud nemohl přisvědčit námitce žalobce, že správní orgány porušily čl. 8 Úmluvy, když nezkoumaly dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

49. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, základními zásadami správního řízení a ustálenou judikaturou soudů, dále soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
50. Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšné žalované však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. května 2018

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.